

248

Z 28

Ông hộ pháp sang bên để tìm lối thoát thân. Hộp
đêm rơi vào cảnh lộn xộn khác thường Văn Bình
thét lớn :

— Cháy... cháy... Bỏ chạy mau kẻo chết !

IX

Ba Đám

Đám là con bài nói về đàn bà.
Đám bích là đàn bà hèn độc
sát phu. Đám rô thì dễ cho
chồng mọc sừng, và cho tình
nhân leo cột mỡ. Đám chuồn
rất đáng tin cậy, đám cơ chung
thủy một cây. Còn 3 lá đám
đi liền tù tì, bắt luận là cơ, rô
chuồn hay bích, thường báo
hiệu đàn bà mỏng môi, hàm
hở, quay quắt và... sư tử Hà
đông mặc dầu đôi khi tuyệt
đẹp.

VĂN BÌNH kêu cháy nhưng thật ra chẳng có đốm lửa nào hết. Trong những tiệm ăn đông khách ở Saigon, người ta thường hô «nước sôi, nước sôi» để bắt thiên hạ giãn ra. Mà thiên hạ giãn ra thật. Nhưng ở Âu Châu, hai tiếng «nước sôi» không có kilô nào cả. Người ta chỉ sợ một tiếng độc nhất: «cháy». Dân vũ trường ở Thụy Sĩ còn sợ tiếng cháy hơn ai hết là vì trước đó không lâu, hỏa hoạn đã thiêu rụi một vũ trường gần 150 khách choai choai. Thụy Sĩ chỉ cách Pháp, nơi xảy ra hỏa hoạn, một đường biên giới mỏng dính nên mấy tiếng «cháy cháy» của Văn Bình đã có tác động kinh thiên động địa của trái siêu bom từ phi cơ B.52 dội xuống sân nhảy.

Tường phòng được gắn gạch lát-tích, trần nhà cũng toàn bằng lát-tích. Chưa kể đến đồ trang trí như hoa lá, chim muông, bằng lát-tích. Và bàn ghế bằng lát-tích. Hơn trăm thanh niên nam nữ Pháp bị kẹt trong vũ trường và cháy thành than

trong khoảnh khắc là do vũ trường này dùng quá nhiều dụng cụ kiến trúc tân tiến bằng lát-tích. Và chỉ cần một điều thuốc chưa tắt đủ gây ra những tang tóc vô tiền khoáng hậu...

Cho nên Văn Bình vừa nhảy từ ca-bin điện thoại ra, hoành cánh tay gạt té hai nhân viên Phần Gián thì rừng người trong hộp đêm đã vùng lên, xô đẩy nhau để tìm lối ra cửa. Hộp đêm chỉ có một cửa ra vào — cửa vào bên trong đã được khóa kín và bị riềm che lấp nên không ai thấy — cửa này lại quá nhỏ nên sự xô đẩy càng ác liệt hơn. Những tiếng kêu cứu vang lên. Bon dân ông lực lưỡng dầm bữa lên những người yếu đuối bị chúi ngã trên nền nhà.

Văn Bình xuất chiêu nhanh như chớp xẹt, hai nhân viên Phần Gián nắm chổng queo không đủ sức ngồi dậy được. Nếu đủ sức, họ cũng không thể làm gì hơn vì đám đông hết hoảng đã kéo qua khoảng trống trước ca-bin điện thoại mạnh mẽ và ác liệt như nước lụt cuốn phăng bờ đê. Văn Bình phải nhảy lùi, ép sát tường, nếu không có tường đã trở thành cái bánh xăng-uych.

Đèn trong hộp đêm vẫn sáng quắc. Giàn nhạc da đen còn tỏ vẻ can trường bằng cách tiếp tục

chơi một bản ma túy, nhưng tay trống — và sau đó là anh chàng xử dụng ghi ta điện — vội ném dùi xuống đất, nhìn như nhạc chung quanh rồi co chân chạy theo đám đông điên loạn. Thiếu hai thành phần quan trọng, ban nhạc tự động giải tán. Tiếng nhạc si-ke-đe-lich đang tràn ngập gian phòng rộng đột nhiên cầm bặt. Tuy có hàng chục tiếng người kêu thét, tiếng thổi hồng hộc, tiếng rên xiết, tiếng bàn ghế đổ, tiếng thủy tinh vỡ, nhưng Văn Bình lại cảm thấy xa vắng lạnh lùng.

Trong thoáng khoảnh khắc, Văn Bình hồi hận. Sự bác hoảng của chàng, báo hoảng để tìm cách thoát thân, đã mang lại thảm họa cho khán giả vô tội. Tuy nhiên niềm ray rứt này chỉ vụt qua như tia chớp của một cơn giông không xảy ra, lòng chàng lại phục hồi sự bình thản cố hữu của nghề nghiệp. Chàng ghé vai húc bập cánh cửa liu nặng nề ở bên phải.

Hơi mát bên ngoài ào vào. Văn Bình không để chân, một vi phân đồng hồ nào. Mời đó chàng đã ra tới vỉa hè. Nhiều người nhanh chân nhanh tay cũng rượt theo kịp. Nhưng chàng đã biến nhanh hơn vào trong bóng tối. Bóng tối của những cây hạt dẻ (kỳ thật, ở thị trấn có nhiều cô gái tóc hung này, đi đến đâu cũng gặp cây hạt dẻ, một loại hạt ngon bùi, da nó cùng màu với màu tóc

hung phụ nữ). Bóng tối của rừng núi An-pơ cao ngất trên đỉnh quanh năm toàn băng tuyết dọc biên giới nhìn xuống thành phố, như thể trăm tư.., Bóng tối của giòng sông Rôn hợp hòa với hồ Léman nước trong xanh..

Văn Bình suýt bị bắt. Chàng đã giành lại sự tự do trong đường tơ kẽ tóc.

Nhưng còn Nicôn. Đặc phái viên Nicôn của Trung ương Tinh báo Mỹ ?

x x

x

Trước đó 5 phút, Nicôn là một trong những người sung sướng trên trái đất.

Sung sướng vì hắn vừa ôm hôn đàn bà. Sung sướng vì hắn sắp được thức trọn đêm bên người đàn bà hắn thương yêu.

Như bất cứ nhân viên hành động nào khác, Nicôn có rất nhiều bạn gái. Thủ đô quốc tế nào hắn đặt chân qua, hắn cũng có sẵn bạn gái. Có bạn ở Gio-neo thuộc loại A. Nghĩa là không xuất thân từ giới bán vui cho đàn ông. Đàn bà được hắn xếp hạng như tin tức tinh báo, Tốt thượng hạng là A. Tốt thứ nhì là B. Tốt vừa vừa là C. Nicôn hẹn với cô gái loại A lấy phòng trong lầu quán President. Căn phòng này ở cùng tầng lầu với hắn. Sau nửa đêm, hắn sẽ sang phòng nàng.

Nicôn vừa từ nhà Phù Dung về lữ quán thì gặp nàng. Nàng với chữ N viết hoa chững chạc, Trông trước ngó sau không bóng người, hần óm nàng hôn dấm dưới ngay ở cửa phòng. Hần giết thời giờ chờ đợi bằng chai rượu huyết-ky, hết ly này đến ly khác. Thời giờ chờ đợi, nhất là chờ đợi, người yêu, thường dai gấp chục lần thời giờ hưởng lạc, nên ruột gan Nicôn nóng ran như chứa toan lửa.

Vì mãi tơ tưởng đến tấm thân cao su mới của cô bạn tình nên Nicôn quên hẳn cú điện thoại của viên y sĩ tòa lãnh sự. (Loài đực rựa thật giống nhau như đúc. Văn Bình mê cô gái thoát y quên hẳn Nicôn, thì Nicôn mê cô gái trong khách sạn quên hẳn viên thầy thuốc). Theo lời dẫn của Văn Bình, Nicôn đợi chàng đi khuất một lát rồi mới lấy khăn tay che ống nói, báo tin cho bớt cảnh sát gần nhất đến nhận xác chết. Kèn xe cảnh sát réo lên xa xa, Nicôn đã chuẩn một mạch.

Hần chuẩn bằng cửa sau nên không thể biết viên thầy thuốc bị sui sẻo. Sui sẻo kinh khủng: y không dính dấp đến nội vụ mà bị bắt oan. Thứ ng lệ, xe hơi của y rất tốt, bỏ mặc ngoài trời tuyết lạnh suốt đêm, khỏi cần dây kín, sáng hôm sau mở đề-ma-rơ nửa vòng là động cơ nổ ròn rã. Vây mà lần này y vụn sành sạch một hồi nó vẫn nằm yên,

không cục cựa. Và y cứ tiếp tục đề. Đề được một lát thì bình điện bay hơi hết ráo.

Chỉ còn cách nhảy xuống xe tìm người đẩy. Nhưng y chưa kịp thi hành ý định thì xe cảnh sát ầm ầm chạy tới. Trên xe díp, người ngồi đồng nghệt. Song họ không đẩy giùm xe cho y. Họ chia làm ba toán, toán tổng cửa chạy vào trong nhà mang số 13, và hai toán canh gác dưới đường. Trong chớp mắt, toán ở trong nhà liên lạc bằng walkie-talkie với toán gác.

Và viên thầy thuốc bị xét giấy tờ.

Biết chối không xong, y bèn nhìn nhận là vừa ở trong nhà Phù Dung ra, sau khi thất bại trong việc hồi sinh cho nàng. Mặc dầu y xuất trình giấy tờ đầy đủ, nhân viên Công An vẫn mời y lên xe tuần canh. Trưởng đoàn tuần canh dùng những lời lẽ lịch sự, song rất cương quyết. Rốt cuộc viên thầy thuốc bị giải về trụ sở Cảnh Sát.

Dường như cơ quan công lực có phép thần thông, viên thầy thuốc vừa chân ướt chân ráo về đến bộ trung ương thì một giọng nói đượm cốt cách chỉ huy vang ngân trong máy điện thoại. Và trong vòng 15 phút sau, vòng vây điện tử được xiết chặt quanh đại lữ quán President, nơi Nicôn trú ngụ..

Khi ấy Nicôn vẫn phớt phơ. Phớt phơ nhờ đến cái hôn đắm đuối của nàng. Nhờ đến những đêm từng sống bên nàng trong quá khứ. Viên thầy thuốc phải gọi đây nói cho hẳn. Sau nửa giờ không nghe chuông điện thoại là có sự trục trặc. Nhưng Nicôn quên bẵng, và nửa giờ lặng lẽ trôi qua hẳn vẫn phớt phơ...

Hắn mừng hơn người bắt được mỏ vàng khi nhận ra giọng nói cứu tinh của Văn Bình trong ống nghe. Hắn nói dối Văn Bình là hắn đang mặc đồ xà lòn. Thật ra, hắn vẫn thẳng bộ cánh sang trọng. Đề được sang trọng hơn, hắn đã thay vét-tông mới, và sơ-mi mới. Lời báo nguy của Văn Bình làm Nicôn hoảng hốt. Hắn định ninh tư thế hắn vững như bàn thạch. Nghe Văn Bình cảnh giác, hắn vẫn cố tin là chàng lăm lăm. Đến khi Văn Bình giục hắn rời khách sạn, hắn mới tìm kế hoãn binh. Hắn giả vờ ngưng điện đàm để mặc quần áo, kỳ thật là để mở cửa phòng xem ai, vì có tiếng chân người.

Rồi tiếng gõ cửa...

Khi ông hiểu sao khi ấy khối óc thường lệ nhảy cảm và tinh nhuệ của hắn lại trở nên đặc sệt như bị quét hắc ín. Tiếng giày cồm cộp và tiếng gõ cửa rầm rầm khó thể là của người yêu mảnh mai và khả ái mà hắn mong đợi.

Ra đến cửa, hắn bu ông cầu hỏi đầy nhờ nhưng và trách móc :

— Em đấy ư ?

Từ hành lang vọng vào giọng nói đàn ông khò khan đáng ghét :

— Nhân viên an ninh. Yêu cầu mở cửa.

Nicôn buột miệng :

— Ủa, ai vậy... ? Các ông lộn số phòng. Tôi ở đây có một mình. Tôi là nhân viên...

Hắn định nói «tôi là nhân viên ngoại giao Mỹ, các ông không có quyền đột nhập phòng tôi», song tiếng nói chát chúa bên ngoài đã chặn ngang :

— Không làm. Chúng tôi không làm chút nào. Ông có mở không ? Hay là chúng tôi phải phá cửa.

Nicôn tự vệ một cách tuyệt vọng bằng cách xưng tên họ và chức nghiệp :

— Tôi là Nicôn. Tổng sự tại lãnh sự quán Mỹ.

Vẫn tiếng bên ngoài :

— Hiểu rồi, ông Nicôn ơi ! Điều này cho ông thấy là chúng tôi không làm, vì chúng tôi đã biết rõ tên ông. Không những biết tên ông, chúng tôi còn biết cả tên ông thầy thuốc, bạn ông nữa.

Nicôn ghen hợm như vừa bị ai chẹn hai mạch máu trên cổ. Như vậy nghĩa là iáo y sĩ vợ vĩnh

đã bị bắt. Bị Phản Gián bắt. Và lão y sĩ cũ lần đã khai ra hẳn Nghĩa là Phản Gián đã khám phá ra thi thể của Phù Dung...

Thế mới rầy rà !

Tuy vậy Nicôn vẫn chưa mất hết sáng suốt. Hẳn vụt nhớ đến Văn Bình. Nhớ đến ống điện thoại đang nằm lỏng chỏng trên bàn, và Văn Bình đang chăm chú nghe ở cuối đường dây.

Bất cần nhân viên an ninh đập cửa, Nicôn chạy vội lại máy điện thoại. Hắn cầm lên và nói một hơi :

— Anh Văn Bình.., anh Văn Bình.. Phản Gián.. Nhân viên Phản Gián mặc thường phục..

Cửa phòng mở toang, ba người đàn ông đội mũ nữ vành to sòng sọc bước vào, tay người nào cũng thọc sâu trong áo tơi mưa rộng thùng thình. Người thứ nhất hất hàm :

— Ông là Nicôn ?

Nicôn nhún vai khinh bạc :

— Chính các ông vừa nói tên tôi là Nicôn xong.

— Theo luật, chúng tôi chỉ có thể mời ông đi sau khi tự ông xác nhận tên ông.

— Chắc các ông đã rõ những tai hại có thể xảy ra trong việc bắt bớ nhân viên ngoại giao cao cấp.

— Biết lắm chứ ! Ngược lại, chắc ông cũng đã rõ những hậu quả tai hại có thể xảy ra trong việc nhân viên ngoại giao cao cấp lợi dụng quyền hạn bất khả xâm phạm của mình để giết người.

— Giết người ? Tôi phạm tội giết người ?

— Vâng, ông bị bắt về tội giết người. Ông bị coi là tình nghi hạ sát một thiếu phụ người Việt tên là Phù Dung. Ông Nicôn ơi ? Còn vợ vĩnh làm gì nữa, hả ông ?

Hết hy vọng đôn phép với bọn nhân viên an ninh, Nicôn đánh lảng lạng theo họ ra khỏi phòng. Một tên hỏi chàng :

— Hành lý của ông đâu ?

Nicôn chỉ cái tủ gương :

— Chẳng có gì hết. Từ Đức quốc đến đây, tôi chỉ mang theo cái va-li xách tay, đựng quần áo đủ mặc.

— Ông cần gì nữa không ?

— Có. Tôi cần thông báo cho tòa lãnh sự.

— Khuya rồi. Mọi người đã đi ngủ.

— Tổng đài điện thoại luôn luôn có người thường trực.

— Không được. Chúng tôi sẽ đảm trách việc thông báo.